

Podium

De 'Brute Passie' van Valentijn Dhaenens: 'Ik heb veel behoefte aan troost'

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. • gisteren om 10:16 •
Bijgewerkt op: gisteren om 10:17 •

Acteur Valentijn Dhaenens en accordeonist Sara Salvérius wagen zich in *Brute passie* aan een uitgepuurde uitvoering van Johann Sebastian Bachs overweldigende *Mattheuspassie*.

In 2021 maakten Valentijn Dhaenens en Sara Salvérius een indrukwekkende uitvoering van [Het gezin van Paemel](#). Dhaenens speelde Cyriel Buysses klassieker op zijn eentje – bijgestaan door veel videoversies van zichzelf – en Salvérius zorgde met haar accordeon voor de muziek. De twee spraken toen af dat ze ooit iets wilden doen met Bachs *Mattheuspassie*. Dat 'iets' werd de voorstelling *Brute passie* en gaat deze week in première.

Staat Sara dit keer mee op de scène?

Valentijn Dhaenens: Ja. Sara zit – een accordeon is te zwaar om anderhalf uur rechtopstaand te bespelen – en ik dartel als een medium rond haar. We spelen in een sober maar innemend decor van Chloé Wasselin Dandre. Zij maakte met witte lakens uit de kringwinkel een gigantisch tapijt dat aan takken wordt opgehangen. De tekst en muziek zijn even 'brut', in de betekenis van 'art brut': we spelen Bachs partituur zo puur mogelijk.

Dit is een oratorium voor barokorkest en dubbelkoor. Hoe maak je daar een 'brute' versie van?

Dhaenens: Sara bespeelt een chromatische knopaccordeon. Dat instrument is een orkest op zich. Ze vertrok vanuit de pianoreductie en maakte er een erg rakende eigen versie van. Ik herschreef aria's, recitatieven en koorpartijen tot een tekst in spreektaal. Ik druk uit hoe het lijden van Jezus het volk verwarde en beangstigde. Net zoals de wereld waarin we vandaag leven veel mensen onzeker en bang maakt. Soms zing ik, met mijn kopstem. Dat klinkt kwetsbaar, alsof je zingt omdat spreken niet meer lukt. Op dat punt zit onze samenleving, vrees ik.

'De wereld waarin we vandaag leven, maakt veel mensen onzeker en bang.'

Omdat er zo veel leed is, brengen jullie een stuk over lijden?

Dhaenens: (aarzelt) Ja. Je vraag raakt me. Waarom lijden tonen als er al zo veel leed is? (voorzichtig) Sara en ik zijn in ons leven best veel in aanraking gekomen met lijden. Bij familie, bij vrienden. En we behoren tot een generatie die opgroeide met het idee dat er in de wereld steeds minder leed zou zijn. Daarom heb ik, net als iedereen, zo veel behoefte aan troost. Dat we dit lijdensverhaal vertellen op de tonen van de mooiste muziek is troostend. (zwijgt) Ik leerde dit werk voor het eerst kennen toen ik op het Lemmensinstituut zat. We moesten het samen zingen. Dat voelde goed. Ik hoop dat onze *Brute passie* ook zal goeddoen.